

6) 'Ο ἐξ Ἡπείρου συνήθως καταγόμενος πλανόδιος μικροπωλητὴς ζαχαρωτῶν, ἀστραγαλίων κττ. Σῦρ. ('Ερμούπ.)

7) Οἱ ἰχθύς ἐπινέφελος γίγας (epinephellus gigas), καὶ σπάρος ὄρφος (sparus orphus) τῆς οἰκογενείας τῶν σπαροειδῶν (sparoïdes) (ιδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λαογρ. 10 (1929/30) 207) Εὔβ. ('Αλιβέρ. Κάρυστ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Πάρ. Πελοπν. (Πύλ.) Σέριφ. Στερελλ. (Μεσολόγγ.) Σύμ. Σῦρ. — Λεξ. Βλαστ. 431. 8) Ποικιλία σίτου ἐκλεκτοῦ Πελοπν. (Κόρινθ. Σουδεν. Φεν.) Συνών. βλαχοσίταρο 1. β) Ποικιλία σίτου ἀντέχοντος εἰς τὴν χιόνα Στερελλ. ('Αράχ.). 9) Ποικιλία ἀμπέλου μὲ λευκὰς σταφυλὰς Κέρκ. 10) Εἶδος μύκητος Πελοπν. (Λακων.)

11) Εἶδος μαχαιριδίου Ἀμοργ. 12) Πορδὴ Ἀθῆν. Μακεδ. (Κοζάν.) Χίος: Τῷ 'φυγε ὁ Βλάχος Ἀθῆν. 13) Θηλ. α) Τὸ ἀβάπτιστον θῆλυ τέκνον Ἡπ. β) Εἶδος αἰγὸς ἐχούσης μεγάλα ὦτα Θράκ. ('Ηρακλίτσ.) γ) Εἶδος προβάτου ἀντέχοντος εἰς τὸ ψῦχος Πελοπν. (Καστρ. Κυνοῦρ.) δ) Εἶδος χοροῦ Ἡπ. Νάξ. ('Απύρανθ.) Σίφν.: Ἄσμ.

Σὰ βάς, πουλλί μου, 'ς τὸ στρατό, | 'ς τὸ δῶμα δὲν ξαναπατῶ, θὰ κόψω Βλάχες καὶ χοροὶ | κι ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ βορεῖ

'Απύρανθ. ε) Ἄσμα ἀναφερόμενον εἰς Βλάχαν Εὔβ. (Κουρ.): Πες τῇ Βλάχα νὰ χορέψουμε. ς) Εἶδος παιδιᾶς καθ' ἣν ἐπὶ κεχαραγμένου ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὀρθογωνίου καὶ διηρημένου εἰς ἑννέα τετραγωνίδια οἱ παῖται ρίπτουν ἀπὸ ἀποστάσεως μεταλλικὰ νομίσματα, ἐκεῖνος δὲ τοῦ ὁποίου τὸ νόμισμα πίπτει ἐντὸς τοῦ κεντρικοῦ τετραγωνιδίου ἢ πλησιέστερον, ρίπτει ὅλα τὰ νομίσματα ὑψηλά, τὰ στρίβει, κερδίζων ὅσα νομίσματα πίπτοντα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους δεικνύουν ὡς ἐπιφάνειαν τὴν κορῶναν, κατόπιν δὲ ἔρχεται ἢ σειρὰ τοῦ δευτέρου καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς Πελοπν. (Κυνοῦρ.) 14) Τὸ οὐδ. ὡς ἐπίθ. χαρακτηριστικὸν ἵππου ἔχοντος ἀνοικτὸν κόκκινον χρῶμα Πελοπν. (Μεσσ.

βλαχοσίταρο τό, Πελοπν. ('Αχαῖα Καλάβρυτ. Κόρινθ. Σουδεν.)—ΠΓεννάδ. 880 Πηλ.Παπαγεωργ. Ἑλλήν. σιτηρογρ. 47 —Λεξ. Βλαστ. 458 Δημητρ. βλαχοσίταρου Στερελλ. (Καλοσκοπ. Φθιώτ.) βλαχόσταρο Πελοπν. (Καρνέσ.) —Πηλ.Παπαγεωργ. Ἑλλήν. σιτηρογρ. 103 —Λεξ. Δημητρ. βλαχόσταρου Α.Ρουμελ. (Καρ.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος καὶ τοῦ οὐσ. σιτάρι.

1) Ποικιλία σίτου τοῦ κοινοῦ ἢ ἡμέρου Πελοπν. ('Αχαῖα Καλάβρυτ. Κορινθ. Σουδεν.) Στερελλ. (Καλοσκοπ. Φθιώτ.)—ΠΓεννάδ. ἐνθ' ἄν. Πηλ.Παπαγεωργ. ἐνθ' ἄν.—Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. Συνών. ἀλευρίτης 1, ἀπαλοσίτι, ἄσπρο (δι' ὃ ιδ. ἄσπρος Β15), ἄσπροσίτι 1, ἄσπροσίταρο 1, ἄσπροσίτος, Βλάχος 8. 2) Ποικιλία σίτου τοῦ σκληροῦ Στερελλ. (Φθιώτ.) Συνών. κεντράδι.

3) Εἶδος σίτου διὰ πολὺ πτωχὰς γαίας Πελοπν. (Καρνέσ. Κορινθ.) Συνών. βλαχοσίτι. 4) Ἀραβόσιτος Α.Ρουμελ. (Καρ.) Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀραποσίταρο 1.

βλαχοσίτι τό, Πελοπν. ('Αρχαδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βλαχόσιτος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀπαλοσίτι, ἀραποσίτι, ἄσπροσίτι.

Βλαχοσίταρο 3, ὃ ιδ.

βλαχοσκούτι τό, ἀμάρτ. βλαχοσκούτ' Λευκ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος καὶ τοῦ οὐσ. σκουτί.

Ἐφαντὸν χονδρὸν μάλλινον σκέπασμα.

βλαχόσκυλλο τό, Λεξ. Βλαστ. 419 βλαχόσ'λλου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος καὶ τοῦ οὐσ. σκυλλί.

Ποιμενικὸς κύων. Πβ. τσοπανόσκυλλο.

βλαχόσταρο, ιδ. βλαχοσίταρο.

βλαχοσφάζω ἀμάρτ. βλαχοσφάζω Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος καὶ τοῦ ρ. σφάζω.

Ἡ λ. ἄνευ ὠρισμένης σημ. εἰς καθαρογλώσσ. :

Ράχ' ράχ' πάνα, τρώουντα βλαχόσφαχτα,

βλαχότρουγα, βλαχόσφαζα τοῦ Βλάχου τὰ σφαχτά.

βλαχόσφαχτο τό, Πειρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. κ.ά.) βλαχόσφαχτου Στερελλ. (Αἰτωλ.) βραχόσφαχτο Πελοπν.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος καὶ τοῦ οὐσ. σφαχτό, οὐδ. τοῦ ἐπίθ. σφαχτός.

Κατὰ πληθ. τὰ ποιμνία τῶν Βλάχων. Ἡ λ. εἰς καθαρογλώσσημα, δι' ὃ ιδ. βλαχοσφάζω.

βλαχοτήγανο τό, Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος καὶ τοῦ οὐσ. τηγάνι.

Εἶδος τηγάνου μὲ διπλουμένην λαβὴν πρὸς εὐκολωτέραν μεταφοράν.

βλαχότρουπα ἢ, Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος καὶ τοῦ οὐσ. τρούπα.

Τρούπα εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης ἔνθα κατοικεῖ ὁ ἰχθύς Βλάχος (σημ. 7).

βλαχοτρώγω ἀμάρτ. βλαχοτρώγου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος καὶ τοῦ ρ. τρώγω.

Ἡ λ. ἄνευ ὠρισμένης σημ. εἰς καθαρογλώσσημα, δι' ὃ ιδ. βλαχοσφάζω.

βλαχοτσάρουχο τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος καὶ τοῦ οὐσ. τσαρούχι.

Εἶδος τσαρουχίου ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Βλάχοις.

βλαχοτσάτσα ἢ, ἀμάρτ. βλαχοτσάτσα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος καὶ τοῦ οὐσ. τσάτσα.

Βλάχα γραῖα: Ἄσμ.

Σ' τῆς Πάτρας τὸν ἀνήφουρου θὰ στήσουν γκαλδριμί γιὰ νὰ διαβοῦν οἱ Πατρινὲς κι αὐτὲς οἱ βλαχοτσάτσες.

βλαχότσουνο τό, ἀμάρτ. βλαχότσουνου Στερελλ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος καὶ τοῦ οὐσ. τσουνί.

Πτηνὸν τι πυρρόγναθον.

Βλαχούλλης ὁ, Πελοπν. (Βούρβουρ.) Θηλ. Βλαχούλλα ἢ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος διὰ τῆς καταλ. -ούλλης.

Μικρὸς, νεαρὸς Βλάχος: Ἄσμ.

Βλαχούλλα - ν - ἐρροβόλας ἀπὸ ψηλὴ ραχούλλα,

φέρνει 'ς τὰ ροῦχα τῆς δροσιᾶ καὶ 'ς τὰ μαλλιά τῆς μόσκο,

φέρνει τὴ ρόκκα φουντωτή, τ' ἀδράχτι τῆς γεμάτο,

Βλαχούλλης τὴν ἀπάντησε....

Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Βλαχούλλα μ', δὲν παντρεύει, Βλάχα μ', δὲν παίρνεις ἄντρα; Στερελλ. (Αἰτωλ.) Συνών. Βλαχούτσικο.

βλαχουνιά ἢ, Δλουκοπ. Ποιμεν. Ρούμελ. 109 — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ. βλαχ'νιά Ἡπ. Μακεδ. (Βλάστ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) βλαχινιά Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος καὶ τῆς καταλ. -ουνιά.

1) Οἱ βλαχοποιμένες ὡς σύνολον ἐνθ' ἄν.: Τραυαίει ἢ βλαχουνιά γιὰ τὸν τόπο τῆς Δλουκοπ. ἐνθ' ἄν. Ξεκίνησε ἢ βλαχουνιά γιὰ τὰ χειμαδιὰ Λεξ. Δημητρ. Πλάκουσ' ἢ βλαχ'νιά Ἡπ. Ἐπίασαν οὐλὶς τ'ς χῶρις οἱ βλαχ'νιές Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ρούχαξιν ἢ βλαχ'νιά Μακεδ. (Βλάστ.) Συνών. Βλαχιά 2,